1. I medfør af traktatens artikel 173 kan der kun indbringes søgsmål over en bebyrdende retsakt, dvs. over en retsakt, der kan påvirke en bestemt retsstilling.

   Kun retsaktens konklusion kan have retsvirkninger og derfor være bebyrdende. Derimod kan de i retsaktens begrundelser formulerede opfattelser ikke som sådanne være genstand for et annullationssøgsmål, men kan kun underkastes en retslig efterprøvelse, såfremt de var nødvendige til støtte for retsaktens konklusion.

2. En beslutning, hvori Kommissionen i medfør af artikel 2 i forordning nr. 17 efter ansøgning fra de pågældende virksomheder og sammenslutning af virksomheder har udstedt en negativattest, hvori det fastslås, at efter de forhold, Kommissionen har kendskab til, finder den ikke anledning til at skride ind efter traktatens artikel 85 eller 86, efterkommer ansøgerens ansøgning og kan efter sagens natur hverken ændre hans retsstilling eller være bebyrdende for ham. Derimod kan udstedelsen af en negativattest indebære et indgreb i de økonomiske interesser hos tredjemand, der, såfremt han godtgør, at han har en tilstrækkelig retlig interesse deri, på de i traktatens artikel 173 fastsatte betingelser kan anfægte udstedelsen ved Retten og påstå retsakten annulleret.

3. Der foreligger ikke en eksisterende aktuel interesse, som er en betingelse for realitetsbehandling af et annullationssøgsmål, når en sagsøger påstår at have en interesse, der vedrører en fremtidig retsstilling, men ikke kan godtgøre, at indgrebet i retsstillingen allerede er sikkert, og heller ikke, når en sagsøger henviser til en eventuel ændring af de faktiske omstændigheder, hvis en sådan ændring, dersom den indtraf, ikke berøver ham muligheden for at indtale sine rettigheder.

RETTENS DOM (Anden Afdeling)
17. september 1992 *

I sag T-138/89,

Nederlandse Bankiersvereniging og Nederlandse Vereniging van Banken ved advokaterne M. van Empel og A. J. H. W. M. Versteeg, P. J. P. Verloop og J. C. M. van der Beek, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J. Loesch, 8, Rue Zithe,

sagsøgere,

* Processprog: nederlandsk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved B. J. Drijber, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 89/512/EØF af 19. juli 1989 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/31.499 — Nederlandske banker, EFT L 253, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. L. Cruz Vilaça, og dommerne D. Barrington, C. Yeraris, C. P. Briët og J. Biancarelli,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 21. januar 1992,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Den foreliggende tvist vedrører en beslutning fra Kommissionen, hvori denne bl.a. har meddelt negativattest til de pågældende banksammenslutninger. I beslutningens konklusion erklærer Kommissionen, at den ikke finder anledning til efter EØF-traktatens artikel 85, stk. 1, at skride ind mod den mellem bankerne indgåede aftale om overførsel af visse bidragsydelser (actie-accepten), selv om Kommissionen i begrundelsen fastslår, at aftalen begrænser konkurrencen mærkbart.

2 Første sagsøger, Nederlandse Bankiersvereniging (herefter benævnt »NBV«), der blev stiftet i 1949, har til formål at fremme den nederlandske banksektors interesser i videste forstand. Alle personer, selskaber og institutioner, der er indført i det officielle nederlandske register over kreditinstitutter, kan blive medlem af NBV.

3 Blandt de kreditinstitutter, der udøver finansvirksomhed, som kan sammenlignes med de almindelige bankers virksomhed, er de kooperative banker, som er tilsluttet Rabobank, de banker, der er organiseret i Nederlandse Spaarbankbond, samt Postbank ikke medlemmer af NBV. De fleste NBV-medlemmer er tillige tilsluttet Vereniging van Deviezenbanken (herefter benævnt »VDB«), som har til formål at fremme den bedst mulige afvikling af betalingerne mellem valutaindlændinge i Nederlandene og valutaudlændinge. Det centrale forhandlingsorgan i sager af fælles interesse for NBV, Rabobank, de banker, som er tilsluttet Nederlandse Spaarbankbond, og Postbank var på tidspunktet for sagens faktiske omstændigheder College van Overleg der Gezamenlijke Banken (herefter benævnt »CVO«).

4 Anden sagsøger, Nederlandse Vereniging van Banken (herefter benævnt »NVB«), blev stiftet den 8. maj 1989 og påbegyndte sin virksomhed den 1. juni 1989. NVB har til formål at fremme interesser i forbindelse med de i lov om tilsyn med kreditsektoren omhandlede kreditinstitutter og bankvirksomhed i Nederlandene generelt, såvel nationalt som internationalt. Forskellige institutioner i finanssektoren er tilsluttet denne forening, herunder de almindelige banker, der er medlem af NBV. NVB har overtaget opgaver, der tidligere påhvilede CVO, og faktisk tillige NBV's og VDB's opgaver.

5 Den 19. marts 1985, den 22. oktober og den 27. november 1986 indgav NBV anmeldelse til Kommissionen af en række reglementer, vedtagelser og cirkulærer (herefter benævnt »ordninger«) udstedt af NBV og visse andre nederlandske organisationer, der arbejder i finanssektoren, samt en række aftaler, som NBV eller en af disse organisationer direkte eller indirekte var impliceret i. I den forbindelse ansøgte NBV om, at der blev udstedt en negativattest i medfør af artikel 2 i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81, herefter benævnt »forordning nr. 17«). Såfremt en sådan attest ikke blev udstedt, ansøgte NBV om dispensation i medfør af traktatens artikel 85, stk. 3.

6 Den 5. februar 1987 gav Kommissionen NBV meddelelse om en række klagepunkter vedrørende en del af de anmeldte ordninger.

7 Efter fremsendelsen af meddelelsen om klagepunkterne og efter forskellige drøftelser med Kommissionens tjenester, ophævede eller ændrede de pågældende parter en lang række bestemmelser i de ordninger, som meddelelsen om klagepunkterne vedrørte. Ved skrivelse af 6. maj 1987 underrettede NBV formelt Kommissionen herom.

8 I perioden efter meddelelsen af klagepunkterne underskrev NBV, Rabobank, Nederlandse Spaarbankbond og Postbank under to på hinanden følgende faser to dele af en aftale om overførsel af visse bidragsydelser (actie-accepten) (herefter benævnt »aftalen«). I aftalen var det bl.a. bestemt, at den bank, der inkasserer overførslen for sin kunde (den begunstigede), skal opkræve 1,40 HFL hos kunden i administrationsudgifter i den debiterende bank (ordregivers bank).

9 Den 18. september og den 4. december 1987 indgav NBV anmeldelse til Kommissionen, henholdsvis af den første del af aftalen — om det tekniske samarbejde — og af den anden del — om den indbyrdes afregning af afviklingsudgifterne. Ligesom det var tilfældet ved de øvrige anmeldelser, ansøgte NBV Kommissionen om udstedelse af en negativattest eller meddelelse af dispensation.

10 Den 25. november 1987 afholdtes den i artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 17 nævnte høring med hensyn til de af Kommissionen fremsatte klagepunkter over de i 1985 og 1986 anmeldte ordninger.

11 Ved skrivelse af 2. februar 1988 underrettede aftalens parter Kommissionen om en meddelelse til de pågældende banker, der indeholdt oplysning om, at bankernes indbyrdes provision ganske vist blev fastholdt på 1,10 HFL, men at de inkasse-

rende banker for fremtiden ville være frit stillet med hensyn til, om de ville pålægge kunden at betale denne provision eller ikke. Sagsøger har under retsmødet forklaret, at taksten for bankens afviklingsudgifter for tiden udgør 0,55 HFL.

12 Den 5. november 1988 offentliggjordes i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (C 282, s. 4) meddelelsen fra Kommissionen i henhold til artikel 19, stk. 3, i Rådets forordning nr. 17 vedrørende de af NBV anmeldte ordninger, herunder den aftale, som sagen drejer sig om. Kommissionen anførte heri, at den agtede at indtage en positiv holdning til ordningerne og opfordrede interesserede til at fremkomme med bemærkninger hertil.

13 Efter en udtalelse fra Det Rådgivende Udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål vedtog Kommissionen den 19. juli 1989 beslutning 89/512/EØF (herefter benævnt »beslutningen«), som blev offentliggjort i EFT L 253, s. 1. I denne beslutning meddelte Kommissionen negativattest for aftalen under henvisning til, at selv om den begrænsede konkurrencen, påvirkede den dog ikke handelen mellem medlemsstaterne mærkbart. Kommissionen udtalte sig endvidere om de øvrige ordninger ved enten at meddele negativattest for disse, eller ved at give dispensation i medfør af traktatens artikel 85, stk. 3.

14 Ved stævning indgivet til Domstolens Justitskontor den 2. oktober 1989 har NBV og NVB nedlagt påstand om annullation af beslutningen i medfør af EØF-traktatens artikel 173, for så vidt det i beslutningen er fastslået, at aftalen begrænser konkurrencen.

15 Ved kendelse af 15. november 1989 henviste Domstolen sagen til Retten i medfør af artikel 14 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans.

16 Den skriftlige forhandling ved Retten er derefter forløbet forskriftsmæssigt.

17 Retten (Anden Afdeling) har på grundlag af retsmøderapporten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

18 Den mundtlige forhandling fandt sted den 21. januar 1992. Parternes repræsentanter har herunder afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten.

Parternes påstande

19 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Den beslutning, som de fik meddelelse om den 28. juli 1989, annulleres, for så vidt det heri fastslås, at aftalen om overførsel af visse bidragsydelser (actieaccepten) begrænser konkurrencen mærkbart, og der foreskrives de bestemmelser eller andre foranstaltninger, som findes nødvendige.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

20 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

— Principalt: Sagen afvises.

— Subsidiært: Sagsøgte frifindes.

— Sagsøgerne tilpligtes in solidum at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Beslutningen

21 I sin beslutning har Kommissionen udtalt, at der i aftalen fastsættes en ensartet provision, som af den inkasserende bank refunderes den debiterende bank for overførsel af bestemte bidragsydelser, de såkaldte »actie-accepten«. Disse actie-accepten drejer sig om overførsler af overvejende uforpligtende karakter, som hovedsagelig har velgørende formål (punkt 43). Kommissionen betegner parterne i aftalen som virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder efter EØF-traktatens artikel 85, stk. 1, og er af den opfattelse, at bestemmelserne i aftalen begrænser konkurrencen mærkbart. Ifølge beslutningen (punkt 56 og 57) begrænser aftalen mulighederne for de pågældende banker, som har over 90% af det totale indlån og aktiver for de banker, der opererer i Nederlandene, til bilateralt at aftale gunstigere omkostningsrefusioner og således også muligheden for at lade deres kunder profitere heraf. Derefter anfører Kommissionen, at aftalen ikke påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne mærkbart, da de pågældende tjenesteydelser kun kan udføres mellem banker med hjemsted i Nederlandene. I den forbindelse anføres det i beslutningen, at tjenesteydelserne kun i ubetydeligt omfang udføres af filialer af banker fra andre medlemsstater, og at de pågældende overførsler ingen eller kun ringe forbindelse har med samhandelen og den øvrige udveksling af tjenesteydelser mellem medlemsstaterne. Det må endvidere, ifølge beslutningen, antages, at ingen eller så godt som ingen af de modtagere, som er de endelige forbrugere af disse tjenesteydelser mellem bankerne, er hjemmehørende i andre medlemsstater (punkt 59). I beslutningens konklusion, artikel 1, anføres endelig følgende:

»Efter de forhold, Kommissionen har kendskab til, finder den ikke anledning til efter EØF-traktatens artikel 85, stk. 1, at skride ind mod følgende af Nederlandse Bankiersvereniging anmeldte ordninger: ...

— aftale om overførsel af visse bidragsydelser.«

Parternes argumenter

22 Kommissionen har i sit svarskrift anført to anbringender til støtte for, at sagen bør afvises: a) Den anfægtede retsakt er ikke bebyrdende for sagsøgerne, som ikke har påvist nogen søgsmålsinteresse, b) NVB berøres ikke umiddelbart og individuelt af beslutningen, som ikke er rettet til NVB.

23 Med hensyn til det første anbringende har Kommissionen først anført, at sagen ikke tager sigte på selve beslutningens konklusion, men på en af beslutningens betragtninger, der efter EØF-traktatens artikel 173 ikke som sådan er en retsakt. Selv om en negativattest ifølge Kommissionen er en beslutning i EØF-traktatens artikel 189's forstand, kan modtageren heraf dog aldrig indbringe annullationssøgsmål herimod. Den kan kun anfægtes af en tredjemand, der har søgsmålsinteresse.

24 Kommissionen har for det andet bestridt sagsøgernes anbringende om, at en beslutning er opdelt i »delkonklusioner«. Inden for fællesskabsretten er det almindeligt, at forskellige betingelser skal være opfyldt, før en institution kan vedtage en bebyrdende retsakt. Efter Kommissionens opfattelse er det afgørende, hvad beslutningen går ud på. Såfremt man kunne anlægge sag til prøvelse af, hvad sagsøgerne benævner delkonklusioner, ville »den endelige beslutning blive irrelevant«.

25 Kommissionen har for det tredje anført, at den negativattest, den har udstedt, ikke ændrer sagsøgernes retsstilling. Modsat en dispensation efter EØF-traktatens artikel 85, stk. 3, forpligter den ikke en national domstol. Såfremt en national domstol i det pågældende tilfælde kom til det resultat, at aftalen er i strid med traktatens artikel 85, stk. 1, og annullerede aftalen under henvisning til artikel 85, stk. 2, ville dette ikke bero på Kommissionens beslutning, men på den nationale domstols egne overvejelser. Heraf følger efter Kommissionens opfattelse, at den anfægtede negativattest ikke har nogen bindende retsvirkninger for sagsøgerne.

26 Som fjerde og sidste argument har Kommissionen anført, at sagsøgerne har opnået det, de havde ansøgt om, nemlig en negativattest. På hvilket grundlag de har opnået denne attest, er uden betydning for deres retsstilling. Det eneste, der tæller, er, at de har opnået den, hvorfor de ikke har nogen søgsmålsinteresse.

27 Imod Kommissionens argumenter har sagsøgerne for det første anført, at en negativattest formelt set udgør en beslutning i EØF-traktatens artikel 173's forstand,

som kan udstedes i henhold til artikel 85. Dette følger direkte af forordning nr. 17, som i artikel 19 taler om en »beslutning« i henhold til forordningens artikel 2. I hvert fald udgør en negativattest efter sin natur en beslutning i materiel forstand, således som dette begreb er defineret af Domstolen i forbindelse med ovennævnte artikel i traktaten. Sagsøgerne har endvidere anført, at ifølge Domstolens praksis kan en tredjemand, hvis lovlige interesser berøres af en negativattest, indbringe klage derover i henhold til EØF-traktatens artikel 173. Sagsøgerne mener derfor, at de ikke kan være stillet ringere end tredjemand.

28 Sagsøgerne har for det andet anført, at de ikke anfægter beslutningens konklusion. De bestrider derimod Kommissionens opfattelse, hvorefter deres søgsmål bør afvises, fordi en »betragtning« ikke udgør en retsakt i artikel 173's forstand. Kommissionen overser her, at sagsøgerne ikke anfægter »begrundelsen«, men derimod en »delkonklusion« vedrørende EØF-traktatens artikel 85. Denne artikel er nemlig opbygget i form af en syllogisme, hvor en række forhold (aftale, begrænsning af konkurrencen, indflydelse på samhandelen mellem medlemsstaterne) fører til en konklusion med hensyn til, om den pågældende aftale er forenelig med EØF-traktatens artikel 85. En delkonklusion består således af en konstatering vedrørende ét af de bestemmende forhold, hvor begrundelsen er en argumentation, som fra en faktisk konstatering fører til denne konklusion. En delkonklusion er efter sagsøgernes opfattelse ingen forberedende retsakt, men en endelig vedtagelse fra Kommissionen vedrørende aftalens konkurrencebegrænsende karakter; en vedtagelse, der har bindende retsvirkninger, og som ændrer retsstillingen for dens adressater.

29 For det tredje har sagsøgerne anført, at de ikke har opnået det, de havde ansøgt om, idet Kommissionen meddelte dem en negativattest, hvis begrundelse indeholder den konstatering, at konkurrencen begrænses mærkbart. De har hertil gjort gældende, at de har søgsmålsinteresse, da Kommissionens konstatering om, at aftalen begrænser konkurrencen, kan have civilretlige følger for dem. Selv om den nationale domstol kan anvende artikel 85 og 86 uafhængigt, vil denne konstatering spille en stor rolle for den nationale rets overvejelser. Såfremt den nationale ret skulle komme til et andet resultat end Kommissionen med hensyn til spørgsmålet om,

hvorvidt samhandelen mellem medlemslandene kan blive påvirket, vil aftalen automatisk være ugyldig i medfør af EØF-traktatens artikel 85, stk. 2, og sagsøgerne ville derfor ikke retligt kunne fastholde aftalen.

Rettens bemærkninger

30 Retten bemærker, at sagsøgerne ikke anfægter beslutningens konklusion, hvori Kommissionen efter de forhold, den har kendskab til, har udstedt en negativattest, hvori det slås fast, at Kommissionen ikke finder anledning til efter EØF-traktatens artikel 85, stk. 1, at skride ind mod aftalen om overførsel af visse bidragsydelser. Sagsøgerne har derimod nedlagt påstand om annullation af den i punkt 56 og 57 i beslutningen indeholdte juridiske begrundelse, ifølge hvilken aftalen begrænser konkurrencen i fællesmarkedet mærkbart. En sådan påstand rejser spørgsmål om, hvorvidt adressaten for en negativattest kan anfægte betragtningen eller betragtningerne i beslutningen uden at anfægte beslutningens konklusion.

31 I den forbindelse påpeges, at efter Domstolens faste praksis kan der i medfør af EØF-traktatens artikel 173 kun indbringes søgsmål over en bebyrdende retsakt, dvs. over en retsakt, der kan påvirke en bestemt retsstilling (jf. f.eks. Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM, Sml. s. 2639). Uanset hvilke betragtninger der danner grundlag for en sådan retsakt, kan kun dens konklusion have retsvirkninger og derfor være bebyrdende. De opfattelser, som Kommissionen har fremført i den omtvistede beslutnings begrundelse, kan ikke som sådanne indbringes for Retten med påstand om annullation, selv om de ikke stemmer helt med sagsøgernes opfattelse. De kan kun underkastes Rettens efterprøvelse, såfremt de, som begrundelse i en bebyrdende retsakt, var nødvendige til støtte for retsaktens konklusion. I denne sag fastslår Retten dog, at retsakten ikke alene ikke er bebyrdende, men at den anfægtede betragtning tillige ikke er nødvendig til støtte for beslutningens konklusion. Da Kommissionen nemlig har fastslået, at den anmeldte aftale ikke kan påvirke handelen mellem medlemsstaterne, kan den kun drage den slutning, at der ikke er nogen anledning til at skride ind, uanset Kommissionens opfattelse af formålet med eller følgerne af aftalen på konkurrenceområdet.

32 Da det her endvidere drejer sig om en beslutning, hvori Kommissionen i medfør af artikel 2 i forordning nr. 17 efter ansøgning fra de pågældende virksomheder og sammenslutninger af virksomheder har udstedt en negativattest, hvori det fastslås, at efter de forhold, Kommissionen har kendskab til, finder den ikke anledning til at skride ind efter EØF-traktatens artikel 85 eller 86, finder Retten, at en sådan beslutning efterkommer ansøgerens ansøgning, og at den efter sit indhold hverken kan ændre ansøgerens retsstilling eller være bebyrdende for denne. Derimod kan udstedelsen af en negativattest indebære et indgreb i de økonomiske interesser hos en tredjemand, der — såfremt han godtgør, at han har en tilstrækkelig retlig interesse deri — på de i EØF-traktatens artikel 173 fastsatte betingelser kan anfægte udstedelsen ved Retten og påstå retsakten annulleret. Dette støttes af den omstændighed, at artikel 19, stk. 1 og 3, i forordning nr. 17 sikrer tredjemands interesser, når Kommissionen agter at udstede en begunstigende beslutning i anledning af en til Kommissionen indsendt ansøgning. Selv om en beslutning om at udstede negativattest således kan anfægtes af tredjemand, som godtgør, at han har søgsmålsinteresse, kan der heraf ifølge opbygningen af ovennævnte artikel 19 dog på ingen måde udledes, at den, der begunstiges af beslutningen, har samme søgsmålsinteresse.

33 Retten skal endelig bemærke, at en erhvervsdrivende skal godtgøre, at han har en eksisterende og faktisk interesse i annullation af den anfægtede retsakt, og at dette i denne sag ikke er tilfældet af to grunde. Den første grund er, at når den interesse, som en sagsøger påstår at have, vedrører en fremtidig retsstilling, skal han godtgøre, at indgrebet i retsstillingen allerede på nuværende tidspunkt er sikker. I denne sag har sagsøgerne til støtte for deres interesse i en annullation af den anfægtede retsakt kun anført fremtidige og uvisse situationer, nemlig det tilfælde, hvor den nationale domstol, ved afgørelsen af, om aftalen er forenelig med traktatens artikel 85 og 86, uanset Kommissionens opfattelse om, at aftalen begrænser konkurrencen, har en anden opfattelse end Kommissionen med hensyn til, om aftalen har en skadelig indflydelse på samhandelen mellem medlemsstaterne. Derfor må dette argument i alle tilfælde forkastes, uden at Retten behøver at udtale sig om følgerne af den anfægtede beslutning for den nationale domstol. I tilfælde af tvivl om rækkevidden af Kommissionens beslutning kan den nationale domstol endvidere i medfør af EØF-traktatens artikel 177 indbringe sagen for De Europæiske Fællesskabers Domstol med anmodning om en præjudiciel afgørelse, således at sagsøgerne ved en eventuel tvist i hvert fald ikke er blevet berøvet muligheden for at gøre deres rettigheder gældende ved den nationale domstol på de i Domstolens dom af 28. februar 1991 (sag C-234/89, Delimitis, Sml. I, s. 935) fastsatte betingelser.

34 Den anden grund er, at hvis der, som anført af sagsøgerne, er sket en ændring i de i punkt 59 i beslutningen fastslåede omstændigheder vedrørende tjenesteydelserne ved overførsel af visse bidragsydelser, således at handelen mellem medlemsstaterne påvirkes mærkbart, kan dette begrunde en fornyet undersøgelse foretaget af Kommissionen. I henhold til artikel 2 i forordning nr. 17 meddeler Kommissionen nemlig negativattest »efter de forhold, Kommissionen har kendskab til«. Såfremt denne nye undersøgelse giver Kommissionen anledning til at ophæve den oprindeligt meddelte negativattest, vil sagsøgerne efter afslutningen af en ny administrativ procedure kunne indbringe den meddelte beslutning for Retten. Følgelig kan sagsøgerne, som derfor også fremover fortsat har mulighed for under de ovenfor anførte betingelser at indtale deres rettigheder, ikke fastholde, at en eventuel ændring af de faktiske omstændigheder kan medføre, at deres påstande i denne sag skal tages til følge.

35 Det følger af det anførte, at sagsøgerne ikke kan indbringe annullationssøgsmål mod den af Kommissionen efter deres ansøgning meddelte negativattest alene på grund af, at Kommissionen i beslutningens begrundelse har fastslået, at den anmeldte aftale begrænser konkurrencen. Sagen må derfor afvises, uden at der skal tages stilling til Kommissionens andet anbringende til støtte for sagens afvisning, nemlig at NVB ikke har søgsmålsinteresse.

Sagens omkostninger

36 I henhold til Rettens procesreglements artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgerne har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.

Cruz Vilaça Barrington

Yeraris Briët Biancarelli

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. september 1992.

H. Jung
Justitssekretær

J. L. Cruz Vilaça
Formand for Anden Afdeling